

Tak a je to tady, přišla řada na poslední akci v letošním školním roce. Nevím, jestli to něco znamená, ale když je to poslední výprava, tak by se na ní mělo sejít co nejvíc lidí, nejlépe všichni.

To se nestalo, nejelo ani jedno dítě, tak ale doufám, že to nevěští brzký zánik naší koalice Bobři v ohni. Tak a teď k samotné akci. Míša, Majda, Kolda, Janička, Zuzka, Esma a Karča jeli autobusem a jelikož já tu smůlu (nebo štěstí?) neměla, tak nemohu psát jejich zážitky a tak. Já, Delfi, Báua a Martinka jsme jely k Ježkovi dom, kde nás naložil a spolu s lodičkama se jelo k Rokymu. U Týny mě vyhodil a dostaly jsme za úkol dojít do klubovny, navštívit kaslík, vzít čtyři vesty a kotlík. Samozřejmě, že Jéza nezdůraznil i víčko, takže to jsme samozřejmě nevzaly. Dorazily jsme k Rokymu, naložili jeho kánoi, rozdělily se do aut a vyrazilo se. Cesta ježkovým autem s pasažéry – Ježek, Vojta, Báua a Lišče – proběhla poměrně v klidu, stavěli jsme u pumpy, u night klubu a Vojtěch nás bavil celou cestu svým kňouráním a taky se spinkalo (aspoň já). Referovat o Arnoštovi (Rokyho auto) moc nemůžu, ale zaslechla jsem něco o velice intelektuální konverzaci mezi Delfi a Rokym. Téma bylo klasické, a to počasí. Škoda, že jsem u toho nebyla, prý padaly hlášky typu : Bude pršet zprava, nebo možná zleva a tak... Když jsme dojeli na vodácké tábořiště Loket, začali jsme si mezi milionama stany hledat místo pro nás. Naše dvě hlavy odjeli a my rozbalily hamání a rozlosovaly kdo, kde spí. Vznikly malé přesuny (Delfi šla spát k Rokymu), ale jinak se vše udrželo. V jednom stanu spala Týna, Báua a Martinka a v druhém já, Karča a Esma. Naproti nám měli stan dva týpci se slečnou a chystali se do města, tak nás poprosili o pohlídání stanu a udržování ohně. Jelikož byli zlehka připití, tak jsme si docela dobře popovídali. Přijeli naši, vybalili stany a šlo se k ohýnku. Ještě než jsme se tam odebrali, tak všichni dostali špagetu na souboj na počest mejch narozenin a uznávám, že to bylo takový nedomyšlený, páč ty špagety nevydržely sebemenší náraz. Chystali jsme se jít spát a urychlil nás liják, kterej se spustil a trval až do rána. Ráno jsme si zabalili, nasnídali jsme se (denice-Bára, Kolda a tak...nám udělali chleby) a zatímco auta s věcmi jely na další stanoviště, my šli na procházku na Loket. Zabodli jsme to na chvíli v cukrárně, kde jsme neodolali zákuskům a pak jsme byli vyhnáni pryč. Spěchali jsme zpátky za Majdou a Koldou, který zůstali s nějakýma věcmi v kempu, ale Bára si stihla v automatu za pětikorunu koupit úžasném prstýnek, kterej jí všichni závidíme. Je růžovej ve tvaru medvídky. V kempu jsme si rozdělili lodě, pádla, osazenstvo, pití a tak a vyrazilo se. Nalodila se Majda-kormidelník s Koldou, pak Ježek a Vojta se Zuzkou, po nich Týna, Esma a Karča a....přišli jsme na řadu my. Dopředu jsme všechny upozorňovaly, že to bude prča, páč jsme se dohodly, že Bára bude kormidelník, já háček a Martinka, která to z nás jediná uměla, že bude porcelán. Naskočila Bára, naskočila jsem já, naskočila Martinka, odrazily jsme se od břehu, loď se zakejhala a Bára, aby padala z menší vejšky, se naklonila taky. Voda byla krásně studená, oblečení krásně mokré a my pěkně vysmátý. Ti, co byli ještě na břehu, nám pomohli vysypat vodu z lodi a znova to vrátit do původního stavu.

Nechtěly jsme ostatní zdržovat, tak jsme rozhodly, že dozadu teda půjde Martinka (jinak by tam šla zas Baruška) a já zůstanu na háčku. Na druhý pokus jsme teda vystartovaly, ale taky byl docela boj donutit tu lodičku, aby jela jakžtakš rovně. Nabraly jsme to do každý vrby, která byla po ruce, byly jsme terčem posměchu Rokymu, ale vůbec nám to nevadilo. Asi v půl druhý jsme se zastavili na oběd a tam jsem myslím převzala kormidlo já. Nepřevrhly jsme se, ale určitě to bylo jen tak tak. Pak ta cesta byla v pohodě, někde vzadu se vykoukala Janička s Michalem, to viděla jenom Majdina posádka, ale zato jsme všichni viděli úžasnou scénku podanou triem Týna, Esma, Karča. Představte si situaci- Esma na kormidle, pohodička, před nima most a někdo říká pojedem doprava. Esma na to odpoví :“Ok, takže vlevo.“Nemohlo to dopadnout jinak, než že to napálili přímo do sloupu. Týna se snažila opřít o něj a jak se nahla, tak už se koupali. Týna se ani nestihla nadechnout a už křičela na míle daleko:“Já tě zabiju, Esmeraldo!!!“ Vydali jsme se zase na cestu a před náma se objevila branka. Kolda s Majdou ji museli zdolat, což se jim na druhéj pokus povedlo. Takže taky nebyli ušetřeni vodní koupele. Když jsme dojeli do Karlových Varů, u břehu se vyklopili zas Esma a spol. To už byla Týna echt našťvaná. Kdo chtěl, šel do města na Kolonádu. Ty lidi tam byli hloupí a ošklivě se na nás dívali, když jsme tam přišli bez bot, v šátcích na hlavách a jako vodníci....nakoupili jsme tuny oplatek a vydali se zase zpět k vodě. Cestou jsme já, Bára a Míša koupili móóóc lusků, skoro kilo. A nebyly to obyčejný lusky, ale čínský nebo jaký, taky byly pekelně drahý, asi o deset korun víc než český:-) Nalodili jsme se a pokračovali v cestě. Za celý den jsme nesjížděli žádnéj jez, všechny jsme přenášeli. Asi kolem šestý jsme dorazili na naše nové tábořiště. Kemp se jmenoval Svatý Hubert a měl jedinou nevýhodu. Stany se stavěly na opačné straně řeky než jsme měli auta. Takže se to muselo lodičkami všechno převést na druhou stranu. Pár lidí se teda toho ujalo a ostatní nosili ty věci na náš flek a stavěli stany. Nevim, jak se to semlelo, ale nakonec jel Kolda, Delfi, Roky a Ježek zpátky na Rokyho lodi. Měli celkem slušným ponor a není divu, že dělali glogloglo. Při tom se Rokymu něco stalo s jeho slavnou kánoí a nevypadal nadšeně. Dostavili jsme všechny stany (měli jsme problém s tím, že jsme nemohli najít jedny tyčky), nosili dřevo a Týna nám vařila rejži na ohýnku. Udělalo se rizoto a pak ještě z mejch mečovejch špaget jsme s Koldou vyrobili indickou specialitu s rozinkami. Myslela jsem, že v tom není maso, ale byl tam zbytek konzervy a já to nabídla Majdě (promiň Majdí!). Nezvykle brzo se od nás ta malá plešatá s tím velkým vlasatým odpojili a my zůstali u ohýnku sami. Přidali se k nám nějakí čtyři týpci a bylo veselo. Nejdříve jsme jim řekli, že jsme na vodě tejden a plujem z Labe, přes Ohři, budem pokračovat po Vltavě a přes moře až do Austrálie. Pak se do toho vložil Ježek a bylo po zábavě. I když...vybalily jsme na ně naši teorii Australskejch rytířů s bumerangama a docela stíhali. Dozvěděli jsme se, že v Praze studujou FTVS (fakulta tělesné výchovy a sportu) a tímto je teda zdravíme.Nastalo malé zpestření a to, že Týna se zamilovala do svetru toho jednoho kluka. Celou dobu mě postrkovala, ať ho nějak nenápadně vezmu, ale jak?...Tak jsem mu to rovnou řekla a prej když budem hodný, tak nám ho večer dá. Potom, když zjistil, že jsme skauti, to upravil na kvízovou otázku. Ptal se kdo byl zakladatel skautingu u nás. Lišče to věděla, ani neví jak (mimochodem, byl to Svojsík) a vyhrála pro Týnu svetr. Braly jsme to spíš jako srandu a moc tomu nevěřily, alekdyž šel spát, tak mi ho fakt dal. Je vidět, že na světě nejsou samí suchaři! Je ale pravda, že Týna byla pak celou dobu nervózní, jestli mu ho nemá ráno vrátit...Nevrátila a když přijela domů, tak maminka si myslela samé nekalé věci....Rozhodly jsme se s Týnou spát u ohně, páč jsme nechtěly budit ostatní. Chvilí (asi do půl čtvrtý) jsme si povídaly, ráno jsem měla denici, tak jsem vzbudila ještě Gali a z vánoček jsme vyrobily Lišče(mělo by bejt na nějaký fotce). Myslim, že to všem chutnalo a

posilnění jsme se dali do balení. Jéza s Rokym zase odvezli auta a my zatím koukali na ostatní vodáky, páč hned na začátku byly peřeje, z kterejch jsme měly s Bárou fakt strach. Naši večerní kámoši nás moc nepovzbudili, páč se asi pětkrát vyklopili. Když přijeli naši šéfové, tak jsme se nalodili, čtyři (já, Karča, Esma a Vojtěch) jsme si vzali vesty a nasedli jsme do plavidel. Nakonec jsme se báli zbytečně, nikdo z nás se nevyklopil. Musím ještě upozornit, že já jsem byla kormidelník, Bára háček a Martinka to radši přešla po souši. Další část jízdy byla klidná, někdy až moc, naše loď našla ve vodě houbu, Janička s Míšou měli v lodi díru a po pás seděli v louži a jinak nic moc. Pak jsme ale přijeli k takovému, no,jezu, kterej by se horko těžko přenášel po souši. Všude byly šutráky a vypadalo to ještě hůř než ty peřeje u Huberta, ale rozhodli jsme se to sjet. Pokusný králíci byla ostřílená vodačka Majda a Koldák a zvládli to dost v poho. Druhý jsme jely my dvě s bárrou, Martinka to vzala zase suchou nohou, a až na to, že jednou jsme to nabraly přímo do kamene, tak jsme to zvládly dost dobře. Fakt jsme z toho byly moc happy. Ježek to radši zkoníčkoval. Kousek pod tímhle jezem se vyklopila Ježkova loď. To byla docela síla. Zuzka popadla co mohla a snažili se dostat ke břehu, na pomoc jim skočil Kolda a já se vrhla k Ježkovi. Malej problém, ten proud byl tak silnej, že kdyby pro mě neskočil Míša, tak se asi utopim. Nějak jsem se dostala k Ježkovi, dal mi úplně mokrej baťoh s dokladama a Míša mu pomohl s lodí ke břehu. Kolda a Zuzka nakonec došli zbytek cesty po silnici (bylo to už jen pár set metrů), nalodili jsme se a hned jak to šlo jsme zastavili a dali Karču jako háčka Majdě nebo Ježkovi, to už si nepamatuju. Bára se zas stala kormidelníkem a docela jsme si to užily. V Kyselce jsme vytáhli loď, nechali je usušit, na ně dali sušit peníze a začali jsme obědvat. Ježek zas dojel s Rokym pro auto a pak odvezli mě, Delfi, Báru, Esmu, Martinku, Janičku a Míšu do Karloveh Varů na autobus. Já s Martinou jsme šupem doběhly pro oplatky, nasedli do autobusu a vydali se směr Praha. Vzdělávali jsme se z odbornejch časopisů tipu Cosmo girl, Cosmopolitan a tak a po načerpání poučných informací jsme usnuli. Všechno by to bylo krásný, kdyby si Míša nenechal v tom autobuse mobil. Prostě smůla. Na Hradčanský nás opustil a rozjeli jsme se domů.

Lišče